

naar ikke. Og for ogsaa der at være paa den sikre Side har jeg saa taget under et alle de Tilfælde, hvor en Mand har nydt Fattigunderstøttelse, men saa har jeg naturligvis ogsaa begrænset Reglen til de Tilfælde, hvor Hustruen har levet i Samliv og Formuesællesskab med ham. Hvis hun eller han har afbrudt Samlivet eller de ikke have haft Formuesællesskab, er der ikke nogen Grund til, at Hustruen skulde lide under hans Fattighjælp.

Den sidste Del af mit Endringsforslag gaar ud paa endvidere at undtage: „saadanne Kvinder, som i Løbet af de sidste 10 Kalenderaar have søgt Erhverv ved Utugt.“ Jeg ved jo vel, at jeg ikke her ved fuldtud dækker det Begreb, som den højtærede Minister drog frem ved Sagens første Behandling, nemlig det i Straffeloven opstillede Begreb: „en berhyttet Kvinde“. Jeg gaar ganske vist ogsaa ud fra, at det ikke er den højtærede Ministers Mening, hvad han heller ikke udtalte, at man burde gaa saa vidt at undtage fra den Stemmeret, man ellers under Kvinderne, enhver, som i Følge Straffelovens Regel er at anse som „berhyttet“. Thi det er ifølge Straffelovens §§ 168, 169 og 170, hvor dette Begreb nævnes, et meget vidt og omfattende Begreb. Som berhyttet Kvinde ifølge disse Bestemmelser i Straffeloven anses enhver Kvinde, der, om det end er nok saa længe siden, har overtraadt det sjette Bud, lige meget, om det er under nok saa formildende Omstændigheder for hende; enhver Kvinde, der, som det hedder i den gamle Chr. V.s Lov, om end kun for en Gang, og om end for nok saa længe siden har „ladet sig i Nære begligge“. Der er formentlig saa meget mindre Grund til nu at gaa saa vidt, at ville undtage alle disse Kvinder uden Hensyn til de nærmere Omstændigheder, uden Hensyn til, hvornaar, og hvorlænge det er siden, fra den Ret, man ellers indrømmer Kvinder, som det var Straffelovskommissionens Hensigt i høj Grad at begrænse Begrebet „berhyttet Kvinde“ og stille sig langt mildere over for Kvinderne i saa Henseende end den ældre Lovgivning gjorde. Det fremgaar af Straffelovens Motiver, at den med Ordet „berhyttet“ egentlig har ment „berhyttet som løssagtig.“ Jeg henviser til Motiverne, Side 201. Enhver vil forstaa, at dette Begreb er langt snævrere, men desværre undlod man den Gang som saa ofte i vor Lovgivning at udtrykke det i Loven. Man nøjedes med at sætte berhyttet, idet man overlod til Domstolene at anvende det efter den Tanke, som man nu mente, der laa deri; men det er ikke gaaet saaledes,

Domstolenes Praksis har holdt sig til den gamle Forstaelse af Begrebet, der var trængt ind før Straffeloven, og som gik saa vidt, som jeg har nævnt, at den rammer enhver Overtrædelse fra Kvindens Side. Jeg føler mig indtil videre forvisset om, at det ikke er den højtærede Ministers Mening at gaa saa vidt; jeg vil i alt Fald ikke kunne være med til at gaa saa vidt. Vi have saa det andet Begreb i Straffeloven at holde os til: at søge Erhverv ved Utugt. Det har jeg valgt, men selv det er jeg ikke gaaet til uden Betænkelse, fordi der, hvad jeg ikke vil lægge Skjul paa, for mig som for den ærede Forslagsstiller, der talte forleden (H. Holm) er noget støvende i at gøre denne Forskel paa Mænd og Kvinder. Naar man har den Anskuelse, at den, der „løber“ i saadanne Forhold, ikke er bedre end den, der „selger“, og naar man samtidig ved, at det ikke er nogen Hindring for en Mand i at indtage en af de højeste Stillinger i Samfundet, i at vælge eller vælges, at han indlader sig paa og maatte i højeste Grad er impliceret i noget saadant, saa maa man finde det betænkeligt at undtage Kvinder, der ikke have gjort sig skyldig i andet end de Mænd, der have Valgret, fra den samme Ret, naar den i øvrigt skal tilkomme Kvinder; men jeg er gaaet ind derpaa, fordi det vel endnu maa siges at være Opinionen, at saadanne Kvinder ikke skulle tages med, og idet jeg i saa Henseende højer mig for Opinionen. Naar jeg her har sat en Begrænsning af 10 Kalenderaar, saa har jeg i saa Henseende holdt mig til Reglen i den i Fjor vedtagne Lov om Erhvervelse af Væresoprejsning uden Bevilling, hvorefter den, der er dømt for en Forbrudelse, for hvilken Straffen ikke er højere end Bænd og Brød, uden videre erholder tilbage alle de ved Dommen mistede Rettigheder, naar der er gaaet 10 Aar, siden Straffen blev udstaaet. Vi have jo ikke paa det kongelige Omraade noget, der hedder Væresoprejsning, om jeg saa maa sige, selvfølgelig fordi Forseelser paa dette Omraade ikke hidtil have medført Tab af offentlige Rettigheder, og naar man ikke vil fastholde, at saadanne Kvinder aldrig skulde kunne rejse sig igen, saa maa man her sætte en vis Tidsgrense. Der kunde være Tale om at blive staaende ved de 5 Aar, efter hvis Forløb en Mand ifølge Loven af 3dje April 1868 kan saa Væresoprejsning ved Bevilling, men ogsaa her har jeg ønsket at være paa den sikre Side og er derfor gaaet til en Grænse af 10 Aar. Smud denne Frist tror jeg ikke, at der kan rejses nogen berettiget Indvending.